

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. ιβ' 16-21)

Ἐἶπεν ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολήν: «Κάποιου πλούσιου ἀνθρώπου τὰ χωράφια ἔδωσαν ἄφθονη σοδειά. Τότε ἐκεῖνος σκεφτόταν καὶ ἔλεγε: τί νὰ κάνω; Δέν ἔχω μέρος νὰ συγκεντρώσω τὰ γεννήματά μου! Ἀλλά νὰ τί θά κάνω, εἶπε. Θά γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου καὶ θά χτίσω μεγαλύτερες γιὰ νὰ συγκεντρώσω ἐκεῖ ὅλη τὴ σοδειά μου καὶ τ' ἀγαθὰ μου. Μετά θά πῶ στόν ἑαυτό μου: τώρα ἔχεις πολλά ἀγαθὰ, πού ἀρκοῦν γιὰ χρόνια πολλά· ξεκουράσου, τρῶγε, πίνε, διασκέδαζε. Τότε τοῦ εἶπε ὁ Θεός: ἀνόητε. Αὐτῇ τῇ νύχτα θά παραδώσεις τὴ ζωὴ σου. Αὐτά, λοιπόν, πού ἐτοίμασες σέ ποιόν θά ἀνήκουν; Αὐτά, λοιπόν, παθαίνει ὅποιος μαζεύει πρόσκαιρους θησαυρούς καὶ δέν πλουτίζει τόν ἑαυτό του μέ ὅτι θέλει ὁ Θεός». Ἀφοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτά, πρόσθεσε μέ ἔμφαση: «Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν' ἀκούει ἄς τὰ ἀκούει».

Μάθε λοιπόν, ὅτι το να στέκεσαι ὀρθίος και να μην πέφτεις στα πάθη, δεν οφείλεται στη δική σου αρετή, αλλά στη χάρη του Θεού, πού σε βαστάζει στα χέρια του, για να μη φοβηθείς. Αυτά να σκέφτεσαι τον καιρό της πνευματικής χαράς σου, και όταν αρχίζεις να υψηλοφρονείς, εἶπε ὁ ἅγιος αὐτός πατέρας μας, κλάψε και δάκρυσε και να θυμάσαι συνεχώς τα πρότερα παραπτώματα σου, στα ὅποια ἔπεσες με την παραχώρηση του Θεού. Κάνε ἔτσι, για να αποκτήσεις ταπεινωση και να γλιτώσεις ἀπό την πτώση. Ὅμως και πάνω στις πτώσεις σου, μην ἀπελπισθείς, αλλά με ταπεινούς λογισμούς ἐξιλέωσε το Θεό και ἄφησε τον να συγχωρήσει τα αμαρτήματα σου.

Ἀββάς Ἰσαάκ ὁ Σύρος

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Θ' ΛΟΥΚΑ, Ἀβδίου προφήτου,
Βαρλαάμ, Ἡλιοδώρου, Ἀνθίμου μαρτύρων
ΚΥΡΙΑΚΗ 19 Νοεμβρίου 2017

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ἐφεσ. β' 14-22)

Ἀδελφοί, Χριστός ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρωθεν ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἔλθων εὐηγγελίσαστο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέρωθεν ἐν ἐνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξιν εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

Ελέγχοντας το κακό, δε βγαίνει τίποτε.
Παρουσιάζοντας ὅμως το καλό, ἐλέγχεται ἀπὸ μόνο του το κακό. Μόνο με καλὰ παραδείγματα ἐλέγχονται ὅσοι ἔκαναν μόδα τὴν αμαρτία!

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Αἰιορείτης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Έφεσ. β' 14-22)

Αδελφοί, ὁ Χριστός πραγματικά εἶναι γιά μᾶς ἡ εἰρήνη. Αὐτός ἔκανε τούς δύο ἀντιμαχόμενους κόσμους ἓνα λαό καί γκρέμισε μέ τό σταυρικό του θάνατο ὅ,τι σάν τεῖχος τούς χώριζε καί προκαλοῦσε ἔχθρα μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδή τόν ἰουδαϊκό νόμο τῶν ἐντολῶν καί τῶν διατάξεων, γιά νά δημιουργήσει μέ τό ἔργο του ἀπό τά δύο ἐχθρικά μέρη, ἀπό τούς Ἰουδαίους καί τούς ἐθνικούς, μία νέα ἀνθρωπότητα, φέροντας τήν εἰρήνη. Κι ἀφοῦ θανάτωσε μέ τό σταυρό του τήν ἔχθρα, ἔνωσε τούς δύο πρῶην ἐχθρούς σέ ἓνα σῶμα καί τούς συμφιλίωσε μέ τό Θεό. Ἔτσι, ὁ Χριστός ἦρθε κι ἔφερε τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς εἰρήνης σ' ἐσᾶς τούς ἐθνικούς, πού ἦσασταν μακριά ἀπό τό Θεό, καί σ' ἐσᾶς τούς Ἰουδαίους, πού ἦσασταν κοντά του. Πραγματικά διά τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε μ' ἓνα πνεῦμα καί οἱ δύο, ἐθνικοί καί Ἰουδαῖοι, νά πλησιάσουμε τόν Πατέρα. Δέν εἶστε, λοιπόν, πιά ξένοι καί χωρίς δικαιώματα, ἀλλά ἀνήκετε στό λαό τοῦ Θεοῦ, στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Προστεθήκατε κι ἐσεῖς στό οἰκοδόμημα πού ἔχει θεμέλιο τούς ἀποστόλους καί τούς προφῆτες κι ἀκρογωνιαῖο λίθο αὐτόν τόν ἴδιο τό Χριστό. Μ' αὐτόν ὀλόκληρο τό οἰκοδόμημα δένεται καί μεγαλώνει, ὥστε νά γίνει ναός ἅγιος γιά τόν Κύριο. Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ κι ἐσᾶς μαζί μέ τούς ἄλλους, γιά νά γίνετε πνευματική κατοικία τοῦ Θεοῦ.

Θανάσιμη αμαρτία εἶναι ἐκείνη γιά τήν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος μένει ἀμετανόητος. Κανένας δέν εἶναι τόσο ἀγαθός καί σπλαχνικός ὅσον ὁ Θεός. Τον ἀμετανόητο ὅμως οὔτε ὁ Θεός τον συγχωρεῖ.

Ἀββᾶς Μάρκος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. ιβ' 16-21)

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Κατάκριση εἶναι το να κατηγορήσει κανείς τον ίδιο τον άνθρωπο, λέγοντας ότι αυτός είναι ψεύτης, είναι οργίλος, είναι πόρνος. Γιατί έτσι κατέκρινε την ίδια τη διάθεση της ψυχής του και έβγαλε συμπέρασμα για όλη τη ζωή του, λέγοντας ότι είναι τέτοια η ζωή του, τέτοιος είναι αυτός και σαν τέτοιο τον κατέκρινε. Και αυτό είναι πολύ μεγάλη αμαρτία. Γιατί είναι άλλο να πει κανείς ότι κάποιος οργίστηκε και άλλο να πει ότι κάποιος είναι οργίλος και να βγάλει συμπέρασμα, όπως είπα, για όλη του τη ζωή. Και τόσο πιο βαριά από κάθε άλλη αμαρτία είναι η κατάκριση, ώστε και ο ίδιος ο Χριστός να φτάσει να πει: « Υποκριτή, βγάλε πρώτα από το μάτι σου το δοκάρι, και τότε κοίταξε να βγάλεις την αγκίδα από το μάτι του αδελφού σου» (Λουκ. 6, 42). Και παρομοίασε τη μεν αμαρτία του πλησίον με αγκίδα, τη δε κατάκριση με δοκάρι. Τόσο πολύ βαριά είναι η κατάκριση που ξεπερνάει σχεδόν κάθε άλλη αμαρτία.

Ἀββᾶς Δωρόθεος